УДК 811.161.2
DOI https://doi.org/10.24919/2308-4863/83-2-26

Катерина КУЧМАК,
orcid.org/0000-0002-1921-6309
аспірантка кафедри української філології та журналістики
Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка
(Кропивницький, Україна) katerynakuchmak@ukr.net

ЕЛЕМЕНТАРНІ ПАРАДИГМАТИЧНІ КЛАСИ ГІДРОНІМІВ ПРИКМЕТНИКОВОГО ТИПУ ТВЕРДОЇ ГРУПИ

Виділення елементарних парадигматичних класів гідронімів жіночого роду є актуальним завданням сучасної лінгвістики, оскільки дозволяє глибше зрозуміти закономірності формування і функціонування власних назв в українській мові. У статті висвітлено головні чинники, що впливають на структуру морфологічних парадигм власних назв водних об'єктів, які в сучасній українській літературній мові відмінюють за зразком прикметникового типу відмінювання твердої групи та виокремлено систему елементарних парадигматичних класів власних назв водних об'єктів прикметникового типу відмінювання твердої групи. До іменників прикметникового типу відмінювання твердої групи зараховано українські власні назви водних об'єктів чоловічого, жіночого та середнього роду із закінченням -ий, -а, -е в початковій формі, відмінкові форми яких визначають такі чинники: граматичні значення морфологічних категорій (належність до пропріативного класу гідронімів, відповідно – віднесеність до категорії неістот); спільність флективних рядів; неповна парадигма; однакове наголошування словоформ у межах парадигми (однаковий нерухомий наголос на основі та на флексії у відмінкових формах однини); морфонологічні явища в основі лексем, пов'язані зі словозміною, а саме чергування приголосних (твердих і м'яких) фонем. У процесі дослідження використано комплексну методику, що об'єднує різні методи та прийоми, основними з яких є описовий, зіставний і метод кількісних підрахунків. Виокремлено 9 елементарних парадигматичних класів українських власних назв водних об'єктів прикметникового типу відмінювання твердої групи. Морфологічна парадигматика українських власних назв водних об'єктів прикметникового типу відмінювання твердої групи потребує комплексного аналізу та системного опису, ураховуючи сучасні підходи, вплив екстра- та інтралінгвальних чинників.

Ключові слова: *відмінювання, елементарний парадигматичний клас, морфологічна парадигматика, неповна числова парадигма, схема наголосу, прикметниковий тип відмінювання.*

Kateryna KUCHMAK,
orcid.org/0000-0002-1921-6309
Postgraduate Student at the Department of Ukrainian Philology and Journalism
Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State Pedagogical University
(Kropyvnytskyi, Ukraine) katerynakuchmak@ukr.net

ELEMENTARY PARADIGMICAL CLASSES OF HYDRONYMS OF THE ADJECTIVE TYPE OF THE HARD GROUP

The identification of elementary paradigmatic classes of feminine hydronyms is an urgent task of modern linguistics, as it allows a deeper understanding of the patterns of formation and functioning of proper names in the Ukrainian language. The author analyzes the inflectional paradigm of Ukrainian hydronyms, which are declinated according to the pattern of the adjectival type of hard group declension and the system of elementary paradigmatic classes of proper names of water bodies of the adjectival type of hard group declension is singled out. The nouns of the the adjectival type of hard group declension include Ukrainian proper names of male, female, neuter water bodies ending in -ий, -а, -е in the initial form and based on a solid hissing consonant, the singular forms of which are determined by the following factors: grammatical meanings of morphological categories (belonging to the propriative class of hydronyms, respectively – belonging to the category of non-beings); common inflectional series; incomplete paradigm; the same emphasis on word forms within the paradigm (the same fixed emphasis on the base and on the inflection in singular forms); morphonological phenomena at the base of lexemes related to word change, namely the alternation of consonants (hard and soft) phonemes. The research used a comprehensive methodology that combines various methods and techniques, the main of which are descriptive, comparative and quantitative calculations. The author analyzes 9 elementary paradigmatic classes of hydronyms of the adjectival type of hard group declension in the singular form in the modern Ukrainian literary language taking into account a number of relevant factors: morphological, accentuating. The morphological paradigm of hydronyms for the adjectival type of hard group declension requires a detailed study and systematic description, taking into account modern approaches, extra- and intralingual factors.

Key words: *declination, elementary paradigmatic class, morphological paradigmatic, incomplete numerical paradigm, chart of accent, adjectival declination type.*

Постановка проблеми. Різні аспекти переходу одних лексико-граматичних класів в інші, зокрема в іменники, досліджували О. К. Безпояско, В. С. Ващенко, Г. М. Гнатюк, Д. Г. Гринчишин, Й. О. Дзендзелівський та інші. Проблеми власних назв водних об'єктів висвітлювали такі дослідники, як С. О. Вербич, О. П. Карпенко, В. В. Лучик, Л. Т. Масенко, І. В. Муромцев, Я. П. Редьква, О. С. Стрижак, З. Т. Франко, В. П. Шульгач та інші. Проте й донині в сучасній українській мові залишаються малодослідженими питання про парадигматичні зразки відмінювання гідронімів прикметникового типу твердої групи, що й зумовило актуальність публікації.

Аналіз досліджень. Більшість граматичних праць зосереджена на відмінюванні загальних імен, у той час як морфологічні особливості власних назв вивчаються в окремих наукових роботах, зокрема антропонімів (наприклад, монографія С. Л. Ковтюх, О. М. Кашталян «Словозмінна парадигматика українських прізвищ») (Ковтюх, Кашталян, 2012). У переважній більшості лексикографічних праць (наприклад, у науковій розвідці А. І. Кривульченка «Водні об'єкти Кіровоградської області», «Словнику мікрогідронімів України. Волинь, Житомирщина, Запоріжжя, Київщина, Кіровоградщина, Полтавщина, Черкащина») автори подають реєстрове слово із закінченням називного відмінка з відповідним наголосом (якщо він зафіксований) та із закінченням родового відмінка.

Мета статті – визначити елементарні парадигматичні класи українських власних назв водних об'єктів прикметникового типу відмінювання твердої групи. Реалізація мети передбачає розв'язання таких завдань:

1) з'ясувати чинники, що впливають на словозмінні парадигми українських гідронімів прикметникового типу відмінювання твердої групи;

2) проаналізувати виокремлені елементарні парадигматичні класи розгляданих власних назв.

Виклад основного матеріалу. За зразками твердої групи відмінюються гідроніми з основою на тверду приголосну фонему, що в називному відмінку однини чоловічого роду мають флексію **-ий**, у початковій формі жіночого роду закінчується на **-а,** а в середньому роді мають закінчення **-е**: *Абда́льська* (СГУ, с. 19), *Альо́шчина* (СГУ, с. 21), Амба́рний (СГУ, с. 21), Бабако́ва (СГУ, с. 25), Бабако́вий (СГУ, с. 25), Багата (ГС, с. 1713), Бажані́вський (СГУ, с. 29), Ба́хму́тська (СГУ, с. 35), Безве́рхий (СГУ, с. 36), Ви́текла (ЕСТУ, с. 123), Вільша́на (ЕСТУ, с. 128), Ворона́ (ЕСТУ, с. 140), Вузька́ (ЕСТУ, с. 144), Гірка́ (ЕСТУ, с. 151), Гні́йне (ЕСТУ, с. 157), До́бра (ЕСТУ, с. 190), Жива́ (ЕСТУ, с. 209), Зали́зна (ЕСТУ, с. 215), Зелена (ГС, с. 1713) Кі́нська (ЕСТУ, с. 264), Ла́нна (ЕСТУ, с. 299), Мілова́ (ЕСТУ, с. 329), Нагóльна (ЕСТУ, с. 340), Пу́трине (ЕСТУ, с. 395), Рокúтна (ЕСТУ, с. 406), Си́тна (ЕСТУ, с. 428), Те́пла (ЕСТУ, с. 467), Ура́зова (ЕСТУ, с. 487), Хоро́бра (ЕСТУ, с. 495), Ча́плина (ЕСТУ, с. 502). Професор С. П. Бевзенко, який досліджував історичну граматику та діалектологію української мови, зазначає, що «у формі називного однини членні прикметники чоловічого роду вже в найдавніші часи зазнали певних фонетичних змін, внаслідок яких ці прикметники стали закінчуватися на -ыи, -ии [ъ та ь, зіткнувшись з и (*jь), перейшли відповідно в ы, и]…» (Бевзенко, с. 191). Також мовознавець С. П. Бевзенко вказує на те, що «сучасна українська мова має від членних прикметників чоловічого роду форми на -ий, що органічно витворилися із старовинних форм…» (Бевзенко, 1960: 191).

Українські власні назви водних об'єктів, що належать до твердої групи, мають неповну парадигму, так як вживаються лише в однині, та марковані чоловічим, жіночим та середнім родом. Гідроніми чоловічого роду мають такі закінчення: у називному відмінку однини – -ий, у родовому відмінку – -ого, у давальному відмінку – -ому, у знахідному відмінку – -ого, в орудному відмінку – -им, у місцевому відмінку – -ому/-ім, у кличному відмінку – -ий. Наприклад, у називному відмінку однини – Амба́рн-ий, у родовому відмінку – Амба́рн-ого, у давальному відмінку – Амба́рн-ому, у знахідному відмінку – – Амба́рн-ого, в орудному відмінку – Амба́рн-им, у місцевому відмінку – на, у (в), при, по Амба́рн-ому/Амба́рн-ім, у кличному відмінку – Амба́рн-ий.

Гідроніми жіночого роду характеризуються такими флексіями у форми однини: у називному відмінку однини – -а, у родовому відмінку – -ої, у давальному відмінку – -ій, у знахідному відмінку – -у, в орудному відмінку – -ою, у місцевому відмінку – -ій, у кличному відмінку – -а. Наприклад, у називному відмінку однини – Абда́льськ-а, у родовому відмінку – Абда́льськ-ої, у давальному відмінку – Абда́льськ-ій, у знахідному відмінку – Абда́льськ-у, в орудному відмінку – Абда́льськ-ою, у місцевому відмінку – на, у (в), при, по Абда́льськ-ій, у кличному відмінку – Абда́льськ-а.

Гідроніми середнього роду мають такі закінчення: у називному відмінку однини – -е, у родовому відмінку – -ого, у давальному відмінку – -ому, у знахідному відмінку – -е, в орудному відмінку – -им, у місцевому відмінку – -ому/-ім, у кличному відмінку – -е. Наприклад, у називному

відмінку однини – Арте́мов-е, у родовому відмінку – Арте́мов-ого, у давальному відмінку – Арте́мов-ому, у знахідному відмінку – Арте́мов-е, в орудному відмінку – Арте́мов-им, у місцевому відмінку – на, у (в), при, по Арте́мов-ому, Арте́мов-ім, у кличному відмінку – Арте́мов-е.

У праці О. О. Тараненка подані таблиці відмінювання прикметників, числівників, займенників як самостійних частин мови, але не виокремлено парадигми субстантивованих слів (Тараненко, 2003: 147–160). О. В. Болюх іменники прикметникового типу відносить до V відміни, у межах якої виділяє три парадигми (*лютий, пальне, майбутнє*) (Болюх, 1995: 28).

Дослідниці С. Л. Ковтюх, О. М. Кашталян у науковій розвідці «Словозмінна парадигматика українських прізвищ» виокремили 10 ЕПК твердої групи, враховуючи акцентуацію, однотипні відмінкові закінчення у формі однини, дублетні форми М. в. для чоловічих прізвищ, чергування твердої приголосної фонеми з м'якою (Ковтюх, Кашталян, 2012: 123–124; 212–215).

Професорка С. Л. Ковтюх у статті «Елементарні парадигматичні класи субстантивів прикметникового типу відмінювання» виокремила 79 ЕПК іменників прикметникового типу відмінювання, зважаючи на актуальні чинники «лексичне значення, групу відмінювання, віднесеність до нульової відміни, особливості граматичних категорій роду, числа, відмінка, належність до істот-осіб, істот-неосіб чи неістот, можливість утворення повних / неповних парадигм, однакове фонематичне та буквене вираження флексій, наявність варіантних словоформ, тотожне наголошування та чергування твердих і м'яких приголосних фонем» (Ковтюх, 2011: 302).

Елементарні парадигматичні класи гідронімів прикметникового типу твердої групи залежать від:

1) віднесеність до твердої групи відмінювання;

2) належність до чоловічого, жіночого або середнього роду;

3) віднесеність до категорії неістот;

4) однотипність відмінкових закінчень у формі однини;

5) наявність дублетних форм місцевого відмінка для гідронімів чоловічого та середнього роду;

6) неповна парадигма;

7) однотипне буквене позначення флексій;

8) ідентичні схеми наголосу;

9) тотожні морфонологічні чергування;

10) лексичне значення.

Найбільше засвідчено гідронімів із суфіксом **-ськ-** та його фонетичними варіантами. Цей суфікс разом з варіантами мають такі власні назви: Абда́льська (СГУ, с. 19), Ада́мівська (СГУ, с. 19), Алако́зівська (СГУ, с. 20), Амвро́симівська (СГУ, с. 20), Андрі́ївська (СГУ, с. 22), Ардíльський (СГУ, с. 23), Ба́бський (СГУ, с. 27), Ба́бчинський (СГУ, с. 27), Бажані́вський (СГУ, с. 29), Байкі́вський (СГУ, с. 30), Баксáнська (СГУ, с. 31), Балабу́рська (СГУ, с. 31), Бари́мівська (СГУ, с. 34), Ба́чівський (СГУ, с. 36), Бере́зівський (СГУ, с. 41), Білогíрський (СГУ, с. 56), Богда́нівська (СГУ, с. 61), Борку́тський (СГУ, с. 64), Гли́нська (ЕСТУ, с. 153), Кíнська (ЕСТУ, с. 264) та інші; його варіанти: -цьк- : Абиле́цька (СГУ, с. 19), Базали́цький (СГУ, с. 29), Базарджи́цький (СГУ, с. 29), Баково́цький (СГУ, с. 31), Бача́цький (СГУ, с. 36), Березни́цький (СГУ, с. 42), Березови́цький (СГУ, с. 43), Білокерни́цький (СГУ, с. 56), Більме́цька (СГУ, с. 57), Тарта́цька (ЕСТУ, с. 464) та інші.

У науковій розвідці «Словотворчі типи гідронімів (басейн Сіверського Дінця)» І. В. Муромцев зазначає, що «гідронімічна функція суфіксів -ськ-, -цьк-, -зьк- з нинішнім гідронімічним шаром розвинулася завдяки розширенню сфери дії власне топонімічних -ськ-, -цьк-, -зьк- на гідронімію» (Муромцев, 1966: 65). Також мовознавець І. В. Муромцев зазначає, що «суфікси надають назві, крім значення гідронімічності, відтінок відносності, в залежності від того явища, предмета, корінь слова якого ліг в основу новотвору. Найчастіше в таких утвореннях спостерігаємо співвідносність із назвами населених пунктів. Це до певної міри і є причиною того, що суфікс -ськ- та його похідні досить поширені у назвах невеликих замкнених водоймищ, а також у мікрогідронімах, співвідносних лише з якимось населеним пунктом» (Муромцев, 1966: 65).

У статті «Елементарні парадигматичні класи субстантивів прикметникового типу відмінювання» дослідниця С. Л. Ковтюх зазначає, що «у межах досліджуваних лексем акцентуаційна парадигма позначена стабільністю, тобто в усіх відмінкових формах наголос падає або на основу (преславний, жадана, прогресивне, макові), або на закінчення (молодий, похідна, святе, добові)» (Ковтюх, 2011: 298).

С. Л. Ковтюх, О. М. Кашталян у монографії «Словозмінна парадигматика українських прізвищ» для антропонімів прикметникового типу відмінювання виокремили такі акцентуаційні парадигми:

«1) з нерухомим наголосом на основі в однині й множині: Загíрний, Кри́мський, Ли́сий, Срíбний, Я́чний та інші;

2) з нерухомим флексійним наголосом в однині та множині: Гнідúй, Малúй, Маснúй, Рудúй та інші» (Ковтюх, Кашталян, 2012: 121).

У системі словозміни українських гідронімів з основою на тверду приголосну фонему, що відмінюються тільки в однині, виокремлено такі акцентуаційні парадигми:

1) переважна більшість власних назв водних об'єктів функціонує у всіх відмінкових формах з нерухомим наголосом на основі: Абда́льська, Абиле́цька, Абра́мова, Агу́єва, Аджи́нова, Аксе́ньєва, Алі́сова, Ана́нчине, Андрі́ївська, Андро́сів, Арте́мове, Артюхо́ва;

2) з нерухомим флексійним наголосом у формах однини: Бокова́, Борлова́, Борова́, Боровúй, Бребо́я, Брусна́, Бузова́, Ворона́, Вузька́, В'юнка́, Гірка́, Глуха́, Жива́, Западна́, Золота́, Лозова́, Мілова́, Стара́.

Гідроніми чоловічого та середнього роду в місцевому відмінку однини мають дублетні закінчення -ому, -ім: на, у (в), при, по Андрю́шівському й Андрю́шівському; на, у (в), при, по Арте́мовому й Арте́мовім, на, у (в), при, по Бабако́вому й Бабако́вомім, на, у (в), при, по Добро́винському й Добро́винському, на, у (в), при, по Білокерни́цькому й Білокерни́цькім, на, у (в), при, по Моро́чному й Моро́чнім, на, у (в), при, по Пу́триному й Пу́тринім.

Морфонологічні альтернації стосуються приголосних фонем, зокрема чергування твердих і м'яких. Воно відбувається в місцевому відмінку однини іменників прикметникового типу твердої групи чоловічого та середнього роду перед закінченням -ім (Амба́рний – на, у (в), при, по Амба́рнім, Ана́нчине – на, у (в), при, по Ана́нчинім, Байба́чний – на, у (в), при, по Байба́чнім, Би́стре – на, у (в), при, по Би́стрім), у субстантивах твердої групи жіночого роду в давальному та місцевому відмінках однини перед флексією -ій (А́ндильна – А́ндильній, на, у (в), при, по А́ндильній, Бари́бина – Бари́биній, на, у (в), при, по Бари́биній, Гли́нна – Гли́нній, на, у (в), при, по Гли́нній, До́бра – До́брій, на, у (в), при, по До́брій, Жо́вта – Жо́втій, на, у (в), при, по Жо́втій, Залі́зна – Залі́зній, на, у (в), при, по Залі́зній).

Ураховуючи головні чинники, які визначають парадигматику українських власних назв водних об'єктів чоловічого, жіночого та середнього роду твердої групи прикметникового типу відмінювання, виокремлено 9 ЕПК:

До ЕПК № 1 (Андрі́ївський) увіходять гідроніми чоловічого роду, у яких наголошена основа в однині: Андрю́шівський, Ардíльський, Армі́йський, Атама́нський, Бабако́вий, Ба́бчинський, Баге́нський, Баги́нський, Багно́вий, Бажані́вський, Базали́цький, Байкі́вський, Баково́ецький, Балажі́вський, Бали́вський, Ба́нський, Баранíвський, Бача́цький, Ба́чівський, Ба́чуровий.

ЕПК № 2 (Амба́рний) об'єднує назви чоловічого роду з наголошеною основою в однині, у яких засвідчене чергування тверда/м'яка приголосна фонема /т/–/т′/, /н/–/н′/, /р/–/р′/, /л/–/л′/ у місцевому відмінку однини: Багликува́тий – на, у (в), при, по Багликува́тім, Багникува́тий – на, у (в), при, по Багникува́тім, Барвінкува́тий – на, у (в), при, по Барвінкува́тім, Байба́чний – на, у (в), при, по Байба́чнім, Байра́чний – на, у (в), при, по Байра́чнім, Безво́дний – на, у (в), при, по Безво́днім, Безіме́нний – на, у (в), при, по Безіме́ннім, Безри́бний – на, у (в), при, по Безри́бнім, Би́стрий – на, у (в), при, по Би́стрім, Бі́лий – на, у (в), при, по Бі́лім

ЕПК № 3 (Бережни́й) включає гідроніми чоловічого роду, у яких постійно наголошена флексія, наявне чергування тверда/м'яка приголосна фонема /н/–/н′/ у місцевому відмінку однини: Баснúй – на, у (в), при, по Баснíм, Березнúй – на, у (в), при, по Березнíм.

До ЕПК № 4 (Абда́льська) увіходять українські власні назви водних об'єктів жіночого роду, у яких наголошена основа в однині: Абиле́цька, Абра́мова, Авра́мова, Агу́єва, Аджи́нова, Алако́зівська, Алако́зівська, Алі́мова, Бабе́нкова, Ба́бчинська, Багате́нька, Багно́ва, Ба́зова, Вошúва, Гли́нська, Глуха́, Кíнська, Коша́ча, Кріпе́нька, Оси́кова, Ура́зова, Чо́рня́ва.

До складу ЕПК № 5 (Альо́шина) включені власні назви жіночого роду з наголошеною основою в однині, у яких відбувається чергування твердої та м'якої приголосних /н/–/н′/, /т/–/т′/, /р/–/р′/, /л/–/л′/ у давальному та місцевому відмінках однини: А́ндильна – А́ндильній, на, у (в), при, по А́ндильній, Анто́шчина – Анто́шчиній, на, у (в), при, по Анто́шчиній, Афо́ніна – Афо́ніній, на, у (в), при, по Афо́ніній, Баба́нина – Баба́ниній, на, у (в), при, по Баба́ниній, Берестува́та – Берестува́тій, на, у (в), при, по Берестува́тій, Би́стра – Би́стрій, на, у (в), при, по Би́стрій, Бі́ла – Бі́лій, на, у (в), при, по Бі́лій.

Назва ЕПК № 6 (Білова́) – назви жіночого роду з постійно наголошеним закінченням в однині: Блистова́, Бокова́, Борлова́, Бузова́, Вузька́, В'юнка́, Гірка́, Жива́, Лозова́, Мілова́.

До ЕПК № 7 (Бистряна́) увіходять українські власні назви водних об'єктів жіночого роду, у яких постійно наголошене закінчення в однині, засвідчено чергування твердої та м'якої приголо-

сних /н/–/н′/, /т/–/т′/, /р/–/р′/, у давальному та місцевому відмінках однини: Брусна́ – Брусні́й, на, у (в), при, по Брусні́й, Ворона́ – Вороні́й, на, у (в), при, по Вороні́й, Западна́ – Западні́й, на, у (в), при, по Западні́й, Золота́ – Золоті́й, на, у (в), при, по Золоті́й, Стара́ – Старі́й, на, у (в), при, по Старі́й.

ЕПК № 8 (Арте́мове) охоплює 3 гідроніми середнього роду, у яких постійно наголошена основа в однині: Ая́нське, Боди́лове.

ЕПК № 9 (Ана́нчине) охоплює власні назви середнього роду з постійно наголошеною основою, засвідчено чергування твердої та м'якої приголосних /н/–/н′/ у місцевому відмінку однини: Бакші́вне – на, у (в), при, по Бакші́внім, Гні́йне – на, у (в), при, по Гні́йнім, Моро́чне – на, у (в), при, по Моро́чнім, Пу́трине – на, у (в), при, по Пу́тринім.

Висновки. Отже, прикметникові українські власні назви водних об'єктів твердої групи утворюють 9 ЕПК з урахуванням акцентуації, однотипних відмінкових закінчень, наявності дублетних форм місцевого відмінка для назв чоловічого та середнього роду, чергування твердої приголосної фонеми з м'якою.

У назвах ЕПК № 1 (Андрі́ївський), ЕПК № 2 (Амба́рний), ЕПК № 4 (Абда́льська), ЕПК № 5 (Альо́шина), ЕПК № 8 (Арте́мове), ЕПК № 9 (Ана́нчине) у формі однини постійно наголошена основа; а в гідронімах ЕПК № 3 (Бережни́й), ЕПК № 6 (Білова́), ЕПК № 7 (Бистряна́) у формі однини наголошена флексія.

Для ЕПК чоловічого і середнього роду характерні варіантні форми місцевого відмінка однини.

Чергування твердої з м'якою приголосних фонем /т/–/т′/, /н/–/н′/, /р/–/р′/, /л/–/л′/ у зафіксовано в ЕПК № 2 (Амба́рний), ЕПК № 3 (Бережни́й), ЕПК № 5 (Альо́шина), ЕПК № 7 (Бистряна́), ЕПК № 9 (Ана́нчине).

УМОВНІ СКОРОЧЕННЯ

ГС – Гідрографічний словник (водойми України). Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ, ІРПІНЬ : ВТФ «Перун», 2005. С. 1713–1715.

ЕСТУ – Лучик В. В. Етимологічний словник топонімів України / відп. ред. В. Г. Скляренко. Київ : ВЦ «Академія», 2014. 544 с.

СГУ – Словник гідронімів України / уклад. І. М. Желєзняк та ін. ; за ред. К. К. Цілуйка. Київ : Наукова думка, 1979. 781 с.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бевзенко С. П. Історична морфологія української мови (Нариси із словозміни та словотвору). Ужгород : Закарпатське обл. вид-во, 1960. 416 с.
2. Болюх О. В. Парадигматика іменника. Мовознавство. 1995. № 4–6. С. 24–29.
3. Ковтюх С. Л. Елементарні парадигматичні класи субстантивів прикметникового типу відмінювання. Наукові записки КДПУ. Серія : Філологічні науки (мовознавство). Кіровоград : КДПУ ім. В. Винниченка, 2011. Вип. 100. С. 296–302.
4. Ковтюх С. Л., Кашталян О. М. Словозмінна парадигматика українських прізвищ : монографія. Кіровоград : ПОЛІМЕД-Сервіс, 2012. 258 с.
5. Муромцев І. В. Словотворчі типи гідронімів (басейн Сіверського Дінця). Київ : Наукова думка, 1966. 104 с.
6. Тараненко О. О. Словозміна української мови. Nyíregyháza, 2003. 199 с.

REFERENCES

1. Bevzenko S. P. (1960) Istorychna morfolohiia ukrainskoi movy (Narysy iz slovozminy ta slovotvoru) [Historical morphology of the Ukrainian language] Uzhhorod : Zakarpatske obl. vyd-vo. 416. [in Ukrainian].
2. Boliukh O. V. (1995) Paradyhmatyka imennyka [The paradigm of the noun] Movoznavstvo, 4–6. 24–29. [in Ukrainian].
3. Kovtiukh S. L. (2011) Elementarni paradyhmatychni klasy substantyviv prykmetnykovoho typu vidminiuvannia [Elementary paradigmatic classes of nouns of the adjectival type of declension]. Naukovi zapysky KDPU. Seriia : Filolohichni nauky (movoznavstvo) Kirovohrad : KDPU im. V. Vynnychenka, 100. 296–302. [in Ukrainian].
4. Kovtiukh S. L., Kashtalian O. M. (2012) Slovozminna paradyhmatyka ukrainskykh prizvyshch : monohrafiia. [Inflectional paradigm of Ukrainian surnames] Kirovohrad : POLIMED-Servis. 258. [in Ukrainian].
5. Muromtsev I. V. (1966) Slovotvorchi typy hidronimiv (basein Siverskoho Dintsia). [Word-forming types of hydronyms] Kyiv : Naukova dumka. 104. [in Ukrainian].
6. Taranenko O. O. (2003) Slovozmina ukrainskoi movy. [Inflectional of Ukrainian language] Nyíregyháza. 199. [in Ukrainian].